

Dr. Marczell Mihály:

ÚRNAPJA

I. sorozat: vasárnapok, ünnepnapok

(Általános bevezetés eléje olvasása szükséges: 1. kötet!)

77. kötet

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó.....	4
A/ rész: az ünnep jellegét érintő beszédek	4
Különálló beszédek	4
1. beszéd: Itt az Úr!.....	4
2. beszéd: Hóreb hegye és Sina orma.....	5
3. beszéd: A lélekszentély örök Lakója.....	5
4. beszéd: Aki az Urat követte.....	5
5. beszéd: A gallyak.....	6
Beszédsorozatok.....	6
I. sorozat címe: Ahol az Úr járt	6
1. beszéd: Az idők teljességében	6
2. beszéd: Az egyes emberek lelkében.....	6
3. beszéd: A történelem folyamán	6
4. beszéd: Az örök hazában.....	6
II. sorozat címe: Az úrnapi körmenettel kapcsolatosan.....	6
1. beszéd: Kelet, nyugat, észak, dél	6
2. beszéd: Virághódolás – az Úr útján	7
3. beszéd: Mindig az Úr után.....	7
4. beszéd: Utca porában – az Úr nyomában	7
5. beszéd: A hófehérruhás gyereknép	7
6. beszéd: A lélek jeruzsálemi bevonulása.....	7
7. beszéd: Akiben már csak az Úr él.....	7
8. beszéd: Pompázó körmenet – fájdalmas Krisztus út.....	7
Beszédláncok	7
– Sorozatnál szorosabbra fűző beszédláncok.....	7
I. beszédlánc címe: „Napjaink”	7
1. beszéd: Emberek nagy napjai	7
2. beszéd: Isten napjai	7
3. beszéd: Isten és ember napjai	8
4. beszéd: Az alkony-nélküli nap.....	8
II. beszédlánc címe: Az Isten szeretetsugárzása	8
1. beszéd: Az Úr végrendelete	8
2. beszéd: A Végrendelkező parancsa.....	8
3. beszéd: A velünk maradni kívánó Mester	8
4. beszéd: A titokzatos isteni élet.....	8
III. beszédlánc címe: A diadalmas menet.....	8
1. beszéd: Díszben az ember.....	8
2. beszéd: Harangok zúgása mellett.....	8
3. beszéd: Közöttünk az Úr	8
4. beszéd: Mindig így!	8
IV. beszédlánc címe: A meghajló térdek	9
1. beszéd: Csak az Isten előtt!	9
2. beszéd: A hódoló imádás jelével.....	9
3. beszéd: Az áldást váró.....	9
4. beszéd: Az Isten felemelését váró áhítattal.....	9
A vendéglátó Gazda	9
I. beszédlánc címe: Az Úr terített asztala.....	9
II. beszédlánc címe: Az Úr vendégei	9
III. beszédlánc címe: Az ételek minősége.....	9
IV. beszédlánc címe: Az étkező ereje	9
A felfigyelő szőlőmunkások	10
I. beszédlánc címe: A természet szavára.....	10

II. beszédlánc címe: A kinyilatkoztatás szavára	10
III. beszédlánc címe: Az Egyház szavára.....	10
IV. beszédlánc címe: A lélek szavára	10
B/ rész – b/ csoportja: a napi Evangéliumhoz írt beszédek.....	10
1. beszéd: Az élet Kenyere és az élet Itala	10
2. beszéd: Az ember eledele... ..	12
3. beszéd: A kenyértörés	12
4. beszéd: „Ezt cselekedjétek emlékezetemre”	14
5. beszéd: Szentáldozás	14
6. beszéd: Az Eucharisztia „íze”	15
B/ rész – c/ csoportja: a napi Szentlecke szövegéhez írt beszédek	16
1. beszéd: A szent est jelentősége.....	16

Előszó

Az Oltáriszentség szerzését az utolsó vacsorára emlékező **nagycsütörtökön** ünnepeljük, de Egyházunk külön is szentel ünnepnapot az Oltáriszentség imáadására, tiszteletére, megünneplésére. Ez az **Úrnapja**. – Mivel azonban az Oltáriszentségről bőséges anyaggal külön kötetben foglalkozunk, e két ünnepnapra igen-igen kevés beszéd/vázlatot közlünk.

* * *

A/ rész: az ünnep jellegét érintő beszédek

Különálló beszédek

1. beszéd: Itt az Úr!

(A valóságos jelenlét)

Bev.: Az Írás szavai szerint egy alkalommal az a boldogságot lehelő beszéd hagyja el Keresztelő Szt. János tanítványainak ajkát: „Megtaláltuk a Messiást” (Jn 1,41). Talán nem ok nélküli ez a megálapítás: a bűnbánat keresztségében bánkódó és önmegtagadást gyakorló emberek ismertek reá a Mesterre... Nem is valószínűtlen, hogy a köznapi emberek közül csak azok ismernek Reá, akik lelki emberek és lélekjegyekben keresik az isteni Mestert. – Úrnapjának ünnepére elénk robban az az igazság, hogy az „embernyáj katolikus csoportja” olyan módon is reátalál a Mesterre, hogy kenyér és bor színe alatt rejtett alakjában imádja az egek Urát. – Nézzük most, milyen érvekre támaszkodhatunk, mikor a szentséges jelenlét hitében **térdre borulunk** az égi Mester titokzatos Szent Teste és Vére előtt?..

1. Élő hitünk gyökérzetét adja maga a Krisztus Urunk szava.

Ha kissé előbbre forgatjuk a Szentírást, akkor az Úr választott népének áldozati szolgálatában megtaláljuk a kenyér és a bor áldozati tárgy jellegét. Igaz ugyan, hogy ezek csak **előképes jelzések**, de már olyan előfutamok, amelyek az „örök és élő Kenyér” és „örök Ital” hivatására figyelmeztetnek. – Nézzük csak a Messiás életét és tanítását, amelyben két nagyon jelentős mozzanatot találunk.

a) Egy **ígérethez** hivatkozom először. Ennek lényege így kezdődik: „Mindaz, aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik soha többé” (Jn 4,13-14). Majd így folytatódik: „Bizony, bizony mondom nektek: Kerestek engem, de nem azért, mert csodát láttatok, hanem mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok. Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad majd nektek: mellette tanúskodik az Atyaisten” (Jn 6,26-27). – További erősítést nyer ebben a szövegben: „Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, melyet adni fogok, az én testem a világ életéért” (Jn 6,51).

b) Ámde az ígélet után gondoljunk csak a **tényleges megvalósítására**. Itt az utolsó vacsora ünnepélyes áldozatát kell magunk elé állítanunk. A búcsúzkodó, végrendelkező Mester a **legnagyobb** akarja adni és így Önmagát adja. Olvasd csak ezt a szent szöveget: „Aztán kenyeret vett kezébe, hálát adott, megtörte és ezekkel a szavakkal adta nekik: ”Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt cselekedjétek emlékezetemre.” Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet és így szólt: „Ez a kehely az új szövetség az én véreben, amelyet értetek ontok” (Lk 22,19-20). Végül is mindez azt mutatja: amit ígért, az élő valósággá lett.

2. További hitbeli erőnk az Egyház élő tanítása.

A Mester tanító szava ezt hirdeti: „Aki titeket hallgat, engem hallgat. Aki titeket megvet, engem vet meg, aki pedig engem megvet, azt veti meg, aki küldött engem” (Lk 10,16). – De ugyancsak az Úr parancsa: „Menjetez tehát, tegyetek tanítványommá minden népet, keresztelejétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében” (Mt 28,19). Ebből az következik: élő tanítói legyetek isteni ígéimnek!

a) De azt is tudnunk kell, hogy **Péter a mi pásztorunk**, és így nyomában kell járnunk. Ezt parancsolta a Mester mondván: „Legeltesd bárányaimat... Legeltesd juhaimat” (Jn 21,15 és 17). Ha tehát a küldetés alapján és erejével tanít az élő Egyház”, akkor szavainak erejét és igazságát biztosítja az égi Urunk. – Természetes, hogy kérdés marad: hogyan értelmezte és tanította az isteni jelenlétet az Úr hivatott élő Egyháza? Az Apostolok Cselekedetiben azt olvassuk: „Egy szívvel-lélekkel mindennap állhatatosan megjelentek a templomban. A kenyértörést házanként végezték és örvendezve, tiszta szívvel

fogyasztották el eledelüket” (Ap.Csel.2,46). Tehát szent cselekményük volt az „eucharisztikus lakoma”.

b) A **népek apostola** pedig ezt tanítja: „Az Úrtól kaptam ugyanis, amit közöltem veletek: Az Úr Jézus elarulásának éjszakáján fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte és így szólt: „vegyétek és egyétek, ez az én testem, melyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet és így szólt: „Ez a kehely az új szövetség az én véremlében. Ezt tegyétek, valahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre.” Valahányszor ugyanis e kenyeret eszitek, s e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetik, míg el nem jön” (1Kor. 11,23-26). Ez már egyenesen hirdeti: az Úr haláláldozatának – lélekrészesei vagytok...

c) Az **Úr Egyháza** pedig mindig így tanította; és eretnokségek ellenére mindig valóságos „Úrvétel”-nek hirdette. Gondolj a „Didache”-ra, az öskeresztények életére és vértanúságára... Tarziciusra, szt. Ignácra... Ezek hite, vértanúságra edződő életforrása az a „Kenyér és Bor” vala, amely az égi Mester élő jelenlétének szent jele.

Bef.: Ámde befejezésül kérdezzük: vajon egyszerű tétel marad-e az Úr valóságos jelenlétének igazsága? – Az ember életében az az igazságok nagy értéke, hogy **éltető erővé** válnak és a lélek szentélyéből kilépve **életet teremtenek**. Az Úr égi kinyilatkoztatása **nem egyszerű közlés**, hanem **éltető kegyelemárasztás**. „Aki eszi az én testemet és issza az én véremlét, annak örök élete van és én föltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,54). Lehet-e ennél nagyobb vitális indításvétel, mint a földi életfolyamatnak **örök életté váló felmagasztosítása?**... A halál uralmának megtörője a Szent Kenyér, és az ember életfolyamának örök sodrát adója a Szent Vér... Ez az isteni kegy pedig a kincsek kincse, az emberi élet legnagyobb értéke. Örök fény az Úr valóságos jelenlétének ténye, és megemelő, meglendítő életerő a Szent Kenyér és a Szent Vér vétele. Boldog légy ember, mert erre tanít a Mester és ennek valóságos erejével éltet a Szent Eledel és a Szent Ital!

2. beszéd: Hóreb hegye és Sina orma (1950. VI. 11. Egyetemi templom)

Bev.: Hegyek természete a magasság, és embert tekintve – a **messzelátás** lehetősége. Az Írásban két igen kiemelt hegyről van szó. Hóreb és Sion.

1. **Hóreb hegye** – az egyik. Illés próféta zarándokútjának célja. Jelképe ez a választott nép útjának.

a) A választott nép – az élet magasabb szintjén jár. Hite: egy az Isten. Reménye: a Messiás.

b) De útjában sok a **föld keresés**. Izsák Jákobnak adott áldása is ezt mutatja. – A hegy is arra való, hogy mutasson sokat a földből... Még a sátán kísértő gesztusa is ez a Messiást illetőleg: „Végül egy igen magas hegyre vitte... „Mindezt neked adom, mondta, ha leborulva imádsz engem” (Mt 4,8 és 9).

c) A sivatag mannája is a földi zarándoklás eledele. Ennek erejében megy fel a választott nép vezére a hegyre és látja a **Kánaán földjét**...

2. **Sina hegye** – a második. Ide Mózes megy fel, hogy **találkozzék** az Istennel!!!

a) Ez a magaslat – eget kereső és érő... Persze átvitt értelemben kell érteni.

b) Ide csak a vezér Mózes juthat. – Persze úgy kell érteni: az, akit az Úr hív.

c) Ide, az Isten szent világába azután **mindenkit** csak Krisztus vezethet. – Ígérte és megtette.

d) Ennek úti eledelül, sőt **valóságos találkozásául** az Újszövetség mannáját, a **lelki Kenyeret** adja.

e) De ez a Kenyér hegyre, Isten szent országának hegyvilágába vezet. Nem ezért, hogy szertetekintve uralkodjunk a földön, hanem azért, hogy hódolatos szeretettel **birtokoljuk az Istent!**

Bef.: Földi horizontot tágító Hóreb – emberek hegye, s találkozást biztosító Sion – Isten országa. Manna és pogácsa volt az első haladó ereje, a Szent Kenyér az örök törtető és célbafutó ember szent eledele.

3. beszéd: A lélekszentély örök Lakója

1. **Lélekszentélyed – tárt kapukkal várja...**

2. **Hogy egész életedet Magához formálja...**

4. beszéd: Aki az Urat követte (1950)

Bev.: Egy fehérruhás kis fiúcska volt, aki **oda** akarta hinteni virágait, ahol **járt** az Úr... Hol járt?

1. Az elsőáldozók között...
2. A felnőtt áldozók között...
3. A haldoklók között...

Bef.: Mi történt **ott**? Prohászka O. feleli: **virágba bontakozott** az élet.

5. beszéd: A gallyak

Bev.: Mindenki tépi az oltár-gallyat...

1. Emlék!
2. Élet.

Bef.: Órizd ezt!

* *

Beszédsorozatok

I. sorozat címe: Ahol az Úr járt (1950)

1. beszéd: Az idők teljességében

1. Betlehem...
2. Názáret...
3. Jeruzsálem...

2. beszéd: Az egyes emberek lelkében

1. Sötétségek birodalmában.
2. Bűnösök rengetegében.
3. Tiszta vizek partjai mellett...

3. beszéd: A történelem folyamán

1. A zsidók között.
2. A pogányok között.
3. A messze földek népei között.

4. beszéd: Az örök hazában...

1. A misztikusan látók között.
2. A kegyelemben élők között.
3. A teljes birtoklás célbafutottjai között.

*

II. sorozat címe: Az úrnapi körmenettel kapcsolatosan...

1. beszéd: Kelet, nyugat, észak, dél (Liturgikus beszéd)

Bev.: A liturgia négy oltára...

1. Kelet – az örök Fény eredete.
2. Nyugat – az örök Fény sugárzása.
3. Észak – az örök Sarkcsillag keresése.
4. Dél – az örök otthon találása.

Bef.: Kövessük az élet oltárait...

2. beszéd: Virághódolás – az Úr útján
(Liturgikus beszéd)

Bev.: Országutak viráglombos kertfái területe...

1. Mezők díszreit tépik az emberkezek.
2. Szirmok pompáit szórják a tiszta lelkek.

Bef.: Ahol az Úr jár, ott virágba szökken a poros országút is...

3. beszéd: Mindig az Úr után...
(Liturgikus beszéd)

Bev.: „Én vagyok az út...” (Jn 14,6).

1. Igen sokszor – keresztet visz előttünk az Úr.
2. Diadálnapján fenséges díszben jár előttünk.

Bef.: Golgota – feltámadás!

4. beszéd: Utca porában – az Úr nyomában
(Liturgikus beszéd)

1. Templomok fényes oltáráról az élet utcájára lép az Úr.
2. A templom csendjéből kilépve az országút zajába is Vele haladjon a zarándok.

5. beszéd: A hófehérruhás gyereknép
(Pedagógiai beszéd)

1. Csillogóan díszes a külső köntös.
2. De Isten előtt fehérén csillanó a lelki öltözet,

6. beszéd: A lélek jeruzsálemi bevonulása
(Misztikus beszéd)

1. Földön is keressük – a jeruzsálemi bevonulást.
2. De el ne szédítsen a fény, mert más út vezet az égi Jeruzsálembe.

7. beszéd: Akiben már csak az Úr él...
(Misztikus beszéd)

1. Magamat egészen az úrnak adom.
2. Hogy lelkemben egyedül Uram lakozzék.

8. beszéd: Pompázó körmenet – fájdalmas Krisztus út
(Misztikus beszéd)

1. Ma a dicsőséges Krisztust ünnepeljük.
2. De holnap már a fájdalmas Krisztust követjük.

* *

Beszédláncok

– Sorozatnál szorosabbra fűző beszédláncok

I. beszédlánc címe: „Napjaink”

1. beszéd: Emberek nagy napjai

1. Születés.
2. Lélekújulás születés.
3. Örök életre születés.

2. beszéd: Isten napjai

1. Nem időmértékek.

2. Hanem lélekkisugárzások.

3. beszéd: Isten és ember napjai

1. Az egybefonódás felébresztése.
2. A hódolatos tisztelet közlése.

4. beszéd: Az alkony-nélküli nap...

1. Hajnal – a születés.
2. Dele – az élet.
3. Alkony-nélküli valóság – az örök élet.

*

II. beszédlánc címe: Az Isten szeretetsugárzása

1. beszéd: Az Úr végrendelete

1. Utolsó vacsora.
2. Örök vacsora.

2. beszéd: A Végrendelkező parancsa.

1. Én tettem.
2. Ti folytassátok.

3. beszéd: A velünk maradni kívánó Mester

1. Jöttem.
2. Áldoztam.
3. Maradok.

4. beszéd: A titokzatos isteni élet

1. Szeretet a lényeg.
2. Szeretet a kisugárzás.

*

III. beszédlánc címe: A diadalmas menet

1. beszéd: Díszben az ember...

1. Község, utca...
2. Lélek...

2. beszéd: Harangok zúgása mellett...

1. Az ércnyelvek szólnak...
2. Az ember nyelvek zengenek...

3. beszéd: Közöttünk az Úr

1. Kenyér színében.
2. Lélek szentélyében.

4. beszéd: Mindig így!

1. Földi úton.
2. Örök tájon.

*

IV. beszédlánc címe: A meghajló térdek

1. beszéd: Csak az Isten előtt!
 1. Hódol szolgálatban a természet.
 2. Hódol szolgálatban és tiszteletben az ember.
2. beszéd: A hódoló imádás jelével
 1. Mindent adok a természetből.
 2. Legnagyobbat adom alázatból.
3. beszéd: Az áldást váró
 1. Hajlik az ember alázattal.
 2. Áldást vesz a lélek.
4. beszéd: Az Isten felemelését váró áhítattal
 1. Lelket díszít az Úr.
 2. Magához vonz a Mester.

*

Beszédláncok összefogó gondolata:

A vendéglátó Gazda

I. beszédlánc címe: Az Úr terített asztala

1. beszéd: A föld tápláló asztala
2. beszéd: A tudást adó otthonok
3. beszéd: Az erkölcsi élet terített asztala
4. beszéd: Az utolsó vacsora asztala

*

II. beszédlánc címe: Az Úr vendégei

1. beszéd: A föld népe
2. beszéd: A több talentum hordozói
3. beszéd: Az Isten felé törő nemzedék
4. beszéd: Mindenki!

*

III. beszédlánc címe: Az ételek minősége

1. beszéd: Kenyér
2. beszéd: Víz
3. beszéd: Szent Kenyér
4. beszéd: Égi Bor

*

IV. beszédlánc címe: Az étkező ereje

1. beszéd: Erős lesz a test

2. beszéd: Szellemibbé alakul a lélek
3. beszéd: Több szolgálatra feszül az élet
4. beszéd: Isteniesül az ember

*

Beszédláncok **összefogó** gondolata:
A felfigyelő szőlőmunkások

I. beszédlánc címe: A természet szavára

1. beszéd: Hall, mert szól a gyengékről...
2. beszéd: Hall, mert szól az erősekről...
3. beszéd: Hall, mert szól a lendületről...
4. beszéd: Hall, mert szól a tökéletesedésről...

*

II. beszédlánc címe: A kinyilatkoztatás szavára

1. beszéd: Lélek eledelről hall
2. beszéd: Lélek Kenyerről hall
3. beszéd: Lélek Borról hall
4. beszéd: Lélek átkapcsolódásról hall

*

III. beszédlánc címe: Az Egyház szavára

1. beszéd: Oltáriszentségről
2. beszéd: Lélekeledelről
3. beszéd: Erőforrásról
4. beszéd: Átisteniesítésről

*

IV. beszédlánc címe: A lélek szavára

1. beszéd: Első szentáldozás
2. beszéd: Több szentáldozás
3. beszéd: Szent
4. beszéd: Szent

* * *

B/ rész – b/ csoportja: a napi Evangéliumhoz írt beszédek

A szentmise Evangéliumának szövege így szól: „Az én testem valóban étel s az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, bennem marad és én őbenne. Amint engem küldött az élő Atya és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, énáltalam él. Itt a mennyből alászállott kenyér, ez nem olyan, mint a manna, melyet atyáitok ettek és mégis meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él”. Így tanított a kafarnaumi zsinagógában” (Jn 6,55-59).

1. beszéd: Az élet Kenyere és az élet Itala
 (Erőforrások)

Bev.: Isten életet indító kegye úgy árad reánk, hogy természeti vágyként és erőként kapja a **bontakozás** lendületét: mint a mag a jövő faóriás életbölcsője, úgy az „induló ember” az Isten jövő terveinek állandóan tökéletesedő megvalósítója. Csakhogy azt már előzetesen ki kell emelnünk, hogy az „Isten kertjének emberpalántái” nemcsak úgy bontakoznak, hogy virágzás és terméshozás után az anyaföldbe hajolnak vissza, hanem olyan magasságba törő utat járnak, amely a végnélküli életbe lendíti őket. Mégpedig azért, mert az ember az Isten fia, és hazája a végnélküli Isten-országa. – Amikor ezt halljuk, akkor élénk robban a kérdés: vajon honnét vesszük azt az erőt, és fejlődési lehetőséget, amely a **véges világ keretéből a végnélküli távlatokra** is átlendít? – Mégpedig azért kutatjuk, mert a tapasztalat szerint az életerők – a **földhöz** húznak, a hit pedig az **örök tájak felé** irányítja életünket. Így tehát komoly kérdés marad: honnét vesszük az erőt – a szellemi kibontakozásra és az Isten országába való átlendítésre? A testi élet erőinek kibontakozását kutatva azt mondhatjuk:

1. A földi élet éltető ereje a kenyér és a bor.

Istenatyánk azért adta a föld termékét, hogy abból éljünk. Olvasd csak: „Íme nektek adtam minden füvet, mely magot hoz, a földön, s minden fát, melynek benn a gyümölcsében van fájának megfelelő magva, hogy eledeltekre legyen” (1Móz. 1,29).

a) Azért éltető anyánk a föld, hogy teremjen ízletes gerezdet. A föld terméke legyen a „föld ura embere” éltető ereje. Terem a föld és erősödik a „természetes ember”. Csodálatos a „föld gabonájának” és a folyamok italának ereje. Olyan felvétel, amely életfokozást, egészséget és lendületet hoz... Valóban igaz: a föld füvei és termékei az Istennek bőségesen szórt erőforrásai. – De azt is ki kell emelni, hogy a munka szükséges arra, hogy erőfeszítés útján vegyük birtokunkba a föld javait. Az Isten ugyanis nem közvetlenül kínál: az ember Istentől vehet, de **erőfeszítéssel** vesz birtokba. Nem egyszerű összegyűjtő koldus, hanem a Teremtő Isten **alakító társa**. Azért van az, hogy a köznapi gondolkodás is azt tartja, hogy munka nélkül nem élhet az ember. „Aki nem dolgozik, ne is egyék!” – Az embernek reá kell döbbsennie arra, hogy földi életének minden lehetősége adva van – Isten szerető gondoskodásából... De reá kell jönnie arra is, hogy minden megszerzés a nehéz munka eredménye lésszen.

b) Ámde az ember nem egyszerű tárgy... Nem darabja a földnek, hanem a szellemi lélek hordozója, és így a lélek erőinek kibontása is a természetes élet érték-állománya. Az igazság ez: nem lehetünk csak a fizikai élet „feltápláltjai”, hanem fel kell emelkednünk arra, hogy átnemesedve lehessünk a lelki élet gazdagjai... Ennek erejével hatalom alá vetjük a világot, ennek feszülésével szebbé teremtjük az életet és így **lelkivé alakítjuk** – önmagunkat. Mire kell gondolni?... A tudás, a művészet, az erkölcsi élet és emberi társadalmi közösség kibontására... Miért? Azért, mert így nyer diadalt a földön: a lelki ember.

2. Ámde a földi ember természetes bontakozását segítő „ételasztal” mellett: **az örök élet záloga pedig az égi Kenyér és a Szent Ital**.

a) A földi élet „előkészület jellege” a Mester tanításának lényege. De az örök élet ígérete és biztosítása a Mester legdrágább ajándéka. – A föld kenyere a földi élet feltétele, az „égi Eledel” az örök élet záloga. Ezért olvassuk: „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, melyet adni fogok, az én testem a világ kedvéért” (Jn 6,51). – Ennek a parancsnak végrendeletszerű rendelése az utolsó vacsora. A „hazatérő Mester” az „ittmaradottak számára” a hazatérés szent, **éltető erejét** hagyományozza.

b) De hogyan vehető és hogyan **alakítható** ez a szent „hagyaték” életet adó erővé? Szt. Pál megfelel reá: „Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből, és igyék a kehelyből, mert aki méltatlanul eszik és iszik, a nélkül, hogy megkülönböztetné az Úr testét, tulajdon ítéletét eszi és issza” (1Kor. 11,28-29). Ezzel a vétel feltételét is adja. Úgy élj, hogy örök Vendéged lehessen a mi Urunk Jézus Krisztus! Erényes legyen életed, és isteni kegyelem természetével örök élővé lesz egyéniséged!

Bef.: Boldog az ember, ha kenyeret tör és serleget hörpint. Hát még mennyire boldog lehet – mondhatnánk befejezőképpen – az örök élet Kenyerét evő! Ez az igazi éltető erő, mert a végnélküli élet erővételét biztosítja. – Gondolj csak arra, amit **Wagner** énekel meg – a Mester tanítása nyomán – „Parsifal” operájában... Egyetlen és igazi „életgyógyital” vagyon és ez a Grál serleg szent „véritala”... Ezt csordította az áldozatos Mester, és ennek erejével lésszen örök életben diadalmaskodó az ember! Sohase felejtsd: földi életerőt ad – a föld terméke, és örök életet biztosít – az isteni Mester égi Eledele!

2. beszéd: Az ember eledele...

(Megjelent: „Közérdek” 1938. V. 21. sz.-ban)

Bev.: A kenyér. Lankás rónákon ringadozó, aransárga kalászu, áldott búzalisztes kenyér. „Mindennapi kenyерünket add meg nekünk ma...” zsongjuk áhítatos imával, mert nélküle, éltető ereje hiányával elernyed fáradt testünk.

1. A földi életet szolgáló kenyér.

Csodálatos, erőt adó és felfrissítő titkát homály fedi. Csak az átalakulás egymásutánját látjuk, de a titokzatos erőátvitel misztériumát zárva tartja előttünk égi Teremtőnk. Azt mindenesetre látjuk, hogy a csírából szárbá szökkenő búzaszem magába gyűjti földanyánk ősi erejét és szikébe szívja a nap hőenergiáit, a légkör harmatcseppjét és a felhők esőkönnyeit... Sokat kap a földtől, de még többet az égtől... Csak a gyökerét terpeszti a földbe, de zöldellő, majd aranyló szárát, áldott kalaszát az ég felé fordítja... **Szemet vár, hogy éltetővé legyen!** – Amikor azután vándorútra kél és zsákok halmaiból malomkövek között őrlődve finom lisztté fehéredik, akkor az összetört, megőrlött szemecskék szenvedéséből kigömbölyödik az áldott cipó, hogy életigéren terüljön az abrosszal ékesített asztalra. Ilyenkor áhítatos imával és kereszt jelzéssel vágja fel szürkére fordult oldalát az Isten áldotta anyai kéz, hogy hálacsókot adó gyermeki ajkaknak nyújtsa. – Így lesz belőle erő, élet és jövőt is szolgáló titkos isteni követ.

2. „De nemcsak kenyérral él az ember...” hangzik a Mester szava (Mt 4,3). **Az Úr igéje is eledel...**

Lélekeledel. Életet fokozó, felemelő és kiteljesítő. **Ez is kell**, mert nélkül elanyagiasodik az emberi élet. Az evangéliumi Mester jól tudta ezt. Ezért nyitotta meg az eget, hogy a kinyilatkoztatás csodás fényével, az életigazságok közlésével legyen az emberiség isteni tanítója és égi irányítója. – Bár ez a tanítói szent leereszkedés örök hálaímára kényszeríti az embert, mégis ennél többet és nagyobbat tartott fel az égi Atya földi gyermekei számára. A Teremtő életet adott, az égi Tanító az örök tájak felé irányított, de a szerető Atya a földi zarándoknak égi útjára **mennyei eledelt** is biztosított. Ez is kenyér. Áldott, a Megváltó kezében tartott, áhítatos imával az **Úr Szent Testévé változtatott** szent eledel, amelyből étkező halált nem lát mindörökké... „Atyáitok mannat ettek a pusztában és meghaltak... aki a kenyeret eszi, halált nem lát mindörökké...” (Jn 6,49 és 51). Ezek a földre szállt Istenember áldást osztó ígéretei, amelyek a **lélektáplálék** szent erejét közlik a vágyakozó emberiséggel.

a) **Az égi, az örök életet szolgáló Kenyér** is a búzalisztből ered. Látszólag olyan, mint a frissen sütött eledel, de **valóságban Az Úr Jézus, Szent Teste**, amely a kenyér színe alatt rejtezkedve lesz az ember lélekeledele. – Amde az Egyház szent tanítása és a hit hódoló alázata mellett ott settenkedik a **hogyan** kérdése. Hogyan táplál minket az Úr Szent Kenyere?

b) Ez a Kenyér, amely az égből szállott alá, **saját énünk átisteniesítése**. Talán merésznek látszik a szó, de igazságot takar, mert a megszentelő kegyelem részesévé tesz az isteni természetben, az égi Kenyér pedig életünk, lelkünk kincsévé teszi a bennünk élő Krisztust. Ez a csodálatos kapcsolat aztán reánevel arra, hogy Krisztus szemével lássunk, Krisztus tanítása szerint éljünk és így alakítsuk ki magunkból az örök isteni embert. – De az ilyen ember, a csodálatos Kenyérral táplálkozó ember **másoknak is adó, másokat is szerető és másokért áldozatot hozó szociális ember! Testvéreinek érzi az elesetteket is, égből küldött isteni követnek tudja a gyermeket, a gyengét, a szegényt egyaránt...** Olyan testvérenek, akihez odafordul a keze, hogy segítséget nyújtson neki. A legszentebb Kenyér azt erősíti benne, hogy az adakozó, a kiáradó jóság erőssé zsendüljön lelkében és állandó áramlásban legyen az embertestvérek életével. Így az égi Kenyér mindenkit kielégítő isteni ajándék, mert kiáradó bőségéből mindenki meríthet. Azt is mondhatnám, hogy az oltáron terített égi Kenyér az emberek közös szent eledele, amelyből részesedik szegény, gazdag, gyermek, felnőtt, erős és elesett – egyaránt.

Bef.: A mostani szent napok az égi Kenyér diadalnapjai. Csak egyet vár az égi Ajándékozó: „Vegyétek és egyétek”... (Mt 26,26). Így erős, isteni és szociálisan kiáradó lesz lelketek!

3. beszéd: A kenyértörés

(Biblikus beszéd)

Bev.: Kenyeret törni akkor szoktunk, midőn éhezőknek ételt adunk... Akár magunk, akár gyermekeink, akár embertestvérünk az éhező, mindig a szent kereszt jelével előzzük a kenyértörést. A puha kenyér lecsillapítja az éhséget, s ha mellé adjuk szerető lelkünket is, akkor megédesíti és megkönnyíti az élet nehézségeit is. Azért édesebb a szülői kéz törte fekete kenyér, mint a rideg lélekkel odadobott

hófehér cipó... – Az evangéliumi Mester életében háromszor találkozunk a kenyértöréssel. Az első alkalommal a csodás kenyérszaporításnál, másodszer az utolsó vacsoránál és harmadszor a emmauszi tanítványoknál.

1. Amikor ezrével sereglük a nép az Úrhoz, emelkedett lélekkel szól hozzájuk az Isten országáról. Vágyakozó lelkük úgy fogadta az Isten igéjét, mint a szomjas föld a permetező esőt. Szinte elfeledkeztek az időről; pergett a perc, az órák napszakká növekedtek, s egyszer csak kínzó követelődzéssel jelentkezett az „éhség”. Az Evangélium szerint a Mester szeme látta meg ezt is legelőször. „Sajnálom a népet” (Mt 15,32). Nem akarja étlen-szomjan elbocsátani őket, kenyeret akar szegni nekik, csillapítsa kínzó gyötrelmüket. „Nemcsak kenyérrel él az ember” (Mt 4,4) – mondotta a kísértőnek; de azt is tudja, hogy az Úr igéjének lelki eledele mellett a test is föllép követelő igényeivel. Kenyértörésre gondol tehát! Bármennyire megijednek a tanítványok ezen terv elgondolásán, mégis engedelmesen előhozzák az öt árpakenyeret és áhítatosan nézik égre tapadó szemeit és imát mondó ajkát, melynek buzgó fohászokodása nyomán megtöri az első kenyeret... **És a kenyértörés után annyi morzsa marad, hogy tizenkét kosarat megtölt a törmelék.** Különös, isteni erővel végbevitt kenyértörés. Az irgalmas samaritánus lelke fogta meg az Úr lelkét, midőn e szent cselekedetre határozta el magát, melyben ötezer embert elégitett ki öt árpakenyérből. – De ez a kenyértörés jelkép is volt. Maga az Úr mondotta az Őt kereső és követelő népnek: „Kerestek engem... mert ettetek a kenyérből és jóllaktatok. Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad majd nektek” (Jn 6,26-27). Mintegy jelezte ezzel, lesz egy titokzatos kenyértörés is, amelyben igaz lesz az a csodás mondás: „Az én testem valóban étel s az én vérem valóban ital” (Jn 6,55).

2. Ez a megígért kenyértörés az utolsó vacsorán tényleg megtörtént.

„Étkezés közben Jézus kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta tanítványainak: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!” (Mt 26,26). Ez az a kenyérszegés, amelyről a csodás kenyérszaporítás alkalmával ígéret történik, mely a távozó Krisztus helyett csodálatos és titokzatos módon érzi Krisztus jelenlétét. S a tanítványok is részesültek ebben a kenyértörésben. Ennek a Kenyérnek tápláló ereje nem a testet fejlesztette, nem a gyötrő éhséget csillapította le, ennek a csodás Kenyérnek ereje a lelki erőknél nagyobbítása és a jóra való készségek fokozása a rossz elleni küzdelemben. Ez is kenyér, ez is táplálék, csak hogy az ember értékesebb részének, a léleknek étele és tápláléka. Azért mondja méltán az Úr: „Az én testem valóban étel... Aki eszi az én testemet... bennem marad és én öbennem” (Jn 6,56-57). Szeretnénk belelátni az apostolok lelkébe, szeretnénk látni azt a titkos átváltozást, melyet az első szentáldozás okozott lelkünkben; s ha mindezt észlelhettünk, akkor tudnók megérteni, hogy mit jelent az, hogy részesültek a csodálatos és szent kenyértörésben. Ez a szent kenyértörés azóta állandóan ismétlődik, midőn az Úr házában kis Kenyeret törnek, és ezren és ezren elégülnek ki belőle...

3. Harmadszor Emmauszban tört Kenyeret az Úr.

A fájdalmas nagypéntek után harmadnapon bűnbánatos lelkű tanítványok mennek Emmausz felé. A melléjük csatlakozó idegen beszédbe elegyedik velük és csodálkozva hallgatja a tanítványok lemondó beszédét: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudja, mi történt ott ezekben a napokban?”... Mi viszont azt reméltük, hogy ő fogja megváltani Izraelt. De már harmadnapja annak, hogy ez történt” (Lk 24,18 és 21). A titokzatos idegen magyarázni kezdi a Szentírás szavait: „Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe? Aztán Mózesen kezdve valamennyi prófétánál megmagyarázta, ami az Írásokban róla szól” (Lk 24,26-27). „Mikor asztalhoz ültek, kenyeret vett kezébe, megáldotta, megtörte és odanyújtotta nekik. Erre megnyílt szemük és fölismerték” (Lk 24,30-31). Akik tudtak az első és a második kenyértörésről, azok a külső formában is ráismernek az Úr szent cselekedetére. Mikor pedig vették a csodálatosan megáldott és megtört kenyeret, akkor a lélek titkos átváltozásában érezték meg: jelen van az Úr. „Maradj velünk, kérték, mert esteledik és már lemenőben van a nap” (Lk 24,29). Lelkükben pedig éjszaka volt, a kétségek sötét éjszakája, de a kenyértörés után fény derült a lelkükre, és érezték, hogy velük van az Úr. Ez a kenyértörés a másodiknak az ismétlése, ebben is a lélek nyert táplálékot s csak látszólagosan vettek kenyeret, valójában az Úr Szent Testében részesültek...

Bef.: Minden kenyértörésben valami módon az Úr Jézusra kell gondolni. Ha igazi kenyeret törünk, hogy éhségünket csillapítsuk, akkor azért, mert a mindennapi kenyérben az Úr Jézus ajándékát veszünk; ha pedig a templomban, az Egyház szolgája töri részünkre a Legszentebb Kenyeret, akkor még inkább az úrra kell gondolni, mert akkor az Úr Szent Testét vettük lelkünk táplálására. Szerető lélekkel gondoljunk az Úr kenyértörésére, valahányszor részesülünk az Úr kenyértörésében...

4. beszéd: „Ezt cselekedjétek emlékezetemre” (Lk 22,19)

Bev.: Az Úr Jézus mondotta a csodálatos kenyértörésnél. A halódó Krisztus szavai ezek! Azé a Mesteré, Aki végrendelkezik az emberiség jövő életére! A szent vacsorán Önmagát adta lelki eledelül. Azt akarta, hogy ugyanilyen csodás feláldozás menjen végbe, valahányszor egybegyűlnek szerető tanítványai. Azt akarta, hogy **valóságosan** is érezhető legyen szent ígérete: „Én veletek vagyok minden nap, a világ végéig” (Mt 28,20).

1. Az apostolok átvették a végrendeletet és hűen, odaadóan kitartottak mellette.

Amint Szt. Pál mondja: „Az Úrtól kaptam ugyanis, amit közöltem veletek: Az Úr Jézus elárulásának éjszakáján fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte és így szólt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem, melyet értetek adok” (1Kor. 11,23-24). Átvették és hűségesen végrehajtották. Minden egybegyűltük alkalmával **kenyeret** törtek... De ez a kenyértörés titokzatos vala... Megáldották és csak úgy törték meg, mert jól tudták, hogy „a kenyér, melyet megtörünk, ugye Krisztus testében való részesedés” (1Kor. 10,16).

2. A kenyértörés a régi, apostoli keresztyének istentiszteletének lényeges részévé lett.

Nélküle nem volt istentisztelet. Az apostol térítő beszéde, a hívők buzgó imája csak előkészület volt arra, hogy megismételtesék az Úrnak csodás utolsó vacsorája. – Eleinte inkább a hét első napjain gyűltek egybe – bár egyes egyházakban naponta összejöttek – s imák végzése után testvérek lettek a kenyértörésben. „A hét első napján egybegyűltünk a kenyértörésre. Pál beszédet intézett hozzájuk...” (Ap.Csel. 20,7). – Mindenki érzi, hogy ez a kenyértörés az Úr Jézus Szent Testének vétele!... Máshol így ír a Szentírás: „Egy szívvel-lélekkel mindennap állhatatosan megjelentek a templomban. A kenyértörést házankint végezték” (Ap.Csel. 2,46). A zsidók templomaiban (zsinagógák) nem tarthatták, ott legfeljebb térítő beszédeiket mondhatták el. Félniük kellett az üldöztetéstől, ezért voltak kénytelenek magánházakba húzódni, hol templommá szentelte az Úr jelenléte a kicsiny otthont. Ebben az időben igazán valóra vált az Úr beszéde: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Titokzatos módon az utolsó vacsorának kenyértörési módján a legméltóságosabb **Oltáriszentségben!** Mert e titkos jelenléte mindenki ismerte. Határozottan és világosan megkülönböztette az egyszerű kenyérszegéstől. Minden hívő érezte, hogy az a csodás Kenyér nem a test, de a lélek tápláléka. Azért mondja Szt. Pál apostol: „Az áldás kelyhe, melyet megáldunk, ugye Krisztus vérében való részesedés? S a kenyér, amelyet megtörünk, ugye Krisztus testében való részesedés?” (1Kor. 10,16). – És ha látszólag valóságos kenyeret törtek, hatásaiban érezték, hogy az Úr Szent Testével táplálkoztak. A közönséges kenyér csak a test erőit szerzi vissza, ez a mennyei Kenyér azonban a lélek feszüléseinek lett kiindulója. Ennek erejében mondtak le az őskeresztyének vagyionokról, ennek erejével győzték meg régi, bűnös szenvedélyeiket, ennek ereje fejlesztette ki közöttük a testvéri szeretetet, ennek ereje töltötte be a bitó elé menő vértanú lelkét. Lehet-e ilyen ereje a közönséges kenyérnek? Ez az erő Istentől nyert kegyelmi erő, mely az utolsó vacsorának kenyértöréséből árad a hívők lelkébe. – Ebben az időben nagy szükség is volt erre a kegyelmi forrásra. Hisz a világ igazi meghódítása, tökéletes átgyúrása, átalakulása ebben a korban ment végbe. A régi emberekből krisztusi embert alakítani, a Krisztust várók lelkét Krisztus eljövételével betölteni – ez volt az apostolok Isten adta hivatása. Nagy, nehéz munka volt ez. A csodás kenyértörés isteni kegyelme nélkül alig lett volna lehető. Emberi munka sokat segít, de az Isten kegyelme nélkül terméketlen maradt volna a lelkek ugarában. Ezért olvassuk annyiszor, hogy az apostolok és híveik: „állhatatosak voltak a kenyértörésben” (Lásd: Ap.Csel.2,46). Jól tudták, hogy nélküle ellankadnak és elszáradnak az élet útjain.

Bef.: De különben is előttük lebegett az Úr parancsa: „Ezt cselekedjétek emlékezetemre” (Lk 22,19). A szerető lelkek pedig örömmel követték az isteni Mestert s szerető lélekkel vettek részt az utolsó vacsora megisméltésén, a csodás **Kenyér törésében...**

5. beszéd: Szentáldozás...

Bev.: Az első csodálatos kenyértörés óta naponta ismétlődik e szent szertartás a katolikus templomokban. Az Úr Jézus titkos jelenléte állandó indító hatású a lelkekre, mindig többet és többet vonz el-tető bűnkörébe. Titokzatos és szent ez a jelenlét, de isteni ígéreten nyugszik biztonsága.

1. A katolikus hívek nap nap után odazarándokolnak, ahol az Úr ígérte kenyértörés történik.

Szent áldozat bemutatása mellett megy végbe a mélységes szertartás, melynek fenségét a lényeg isteni volta adja. – Az oltár lépcsőjénél térdel kicsiny és nagy. Ártatlan lelkű, fehér ruhás leányka és a Magdolna könnyével tisztult lélek. A parányi fiúcska és az élet terhét viselő férfiú. „Jöjjetek hozzám, mindnyájan... én felüdítlek titeket” (Mt 11,28). Jönnek. Örömmel és áhítatos lélekkel. Különösen azóta, mióta elhangzott X. Pius pápa buzdító szózata, amely a **gyakori szentáldozásra** buzdította a híveket. A mi templomainkban is meglátszik ennek nyoma. Igaz, hogy kevésbé, mint Hollandiában, Amerikában stb., de tagadhatatlan, hogy nagyobb tömegekben jönnek a jámbor hívek a **csodás kenyértöréshez**... Boldogító látvány, mikor felnőtt férfiak százai térdelnek az Úr lábai elé, hogy erőt és kegyelmet nyerjenek az Úrtól. – Pici gyermekeket is látunk gyakrabban az Úr oltáránál. Kicsikéket, meglelkekűeket, fehér ruhásokat... Nem is a külső, inkább a belső lelki ruhájuk fehér. Ártatlanok, mint az Úr angyalkái. Ezek a kedves lelkek is követik az Úr Jézus beszédjét: „Vegyétek és egyétek...” (1Kor. 11,24). Ők is érzik, lelkük mélyén érzékelik az Úr Jézus szavainak erejét: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van” (Jn 6,54). – Kedves lelkük már a földi életben ízleli az örök élet gyönyöreit. Legalábbis derűs arcukról ezt sugározza a gyengéd áhítat. – Öregek és ifjak, fiúk és leányok veszik körül az oltárt, hogy részesüljenek a titkos kenyértörés szent erejében. **Csodás hatását életükön látják és látjuk.** Mi is elmondhatjuk róluk: növekedtek kedvességben Isten és emberek előtt (Lásd: Lk 2,52). – Nem is tehetünk okosabbat és Istennek tetszőbb dolgot, mint buzdítjuk, hívogatjuk a lelkeket a kenyértöréshez... Egy helyütt nyernek lelki erőt, egy forrásból merítenek lelki üdülést, s ez a csodálatos Kenyér.

2. A magyar papságnak és a magyar szülőknek nagyon meg kell ezt jegyezniük:

Rajtuk múlik, hogy hány éhező keres ebédet az Úr oltáránál, mert éhező igen sok akad. Az igazságot és lelki tökéletességet éhező! Táplálék pedig bőven áll rendelkezésükre. Mint az öt kenyér ötezer-nél többet, úgy a csodálatos Kenyér ezreknél nagyobb tömegeket táplál. Csak bízó és hívő lélekkel kell járulni Hozzá.

Azért a jó szülőkhöz különös nyomatékkal szólok mondván: vissza ne tartsátok kicsi gyermekeiteket a szentáldozástól, sőt ellenkezőleg, magatok adjatok jó példát buzgóságtokkal. Kenyeret kérnek, adjatok enni nekik: nem földi erőt, égi kegyelmet akarnak! „Hagyjátok csak a gyermekeket s ne akadályozzátok meg, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa” (Mt 19,14).

Bef.: Kenyeret tört az Úr! Kenyeret törtek az apostolok, Kenyeret törnek a titkos vacsora óta Krisztus küldöttjei. Minél többen telepedjünk az asztal köré, hogy annál többen részesedjünk az Úr Jézus Szent Testének vételében, mert a kenyértörés – Krisztus Szent Testével való táplálkozás...

6. beszéd: Az Eucharisztia „íze” (1950. VI. 11. Egyetemi templom)

Bev.: Shakespeare: „Megmozdul az erdő...” – Így mozdult meg a csengő szavára az áldozás idején a „Te Deum”-os templom népe... Mintha éreznők a mai evangéliumi igazságot: itt **ízlelni** akarták az Úr vacsoráját. – Mit jelent ez az „ízlelés”?

1. Mert az Evangélium szövege szerint: ízes vágyat érez mindenki az Istenből való táplálkozásra.

Ez a mai esemény is jele ennek a nagy váagnak.

a) **Egyetemes** – szent vágy ez. De nem alásüllyedés és embert megalázó elszerényedés, hanem **embert felemelő** – igényeskedés.

b) Az egyetemes vágy – a **mélységekből**, a lélek belső világából tör elő... („Evolution psychologique”: P.J., „Psychoanalisis”: Freud). A lélek ősi törekvése az Isten felé.

c) A **térdelés** sem szolgai hódolat. Magasabb **lépcsőn** hódol az ember... Az utcai élet szintája felett... Itt Istent vár!

2. De a vétel pillanatában ízet érez – a lélekben.

Ez már fénye az ízletes vacsorának.

a) De ezt csak ízleli, akit átjár a **hit kegyelme**. Itt az Úr: örök élet „Záloga”.

b) Az ízleli, aki tiszta szívvel életet eszik (Szt. Pál).

c) Az ízleli, aki maga átélte, hogy újjászületett lélek igényeskedik a „szent vacsora” után...

Bef.: Mozduljon az „ember erdő” és sodorja magával a szeretet erejével Urához Istenéhez **minden földi emberzarándokát!** – Ez lesz: a theoforica processio!!

B/ rész – c/ csoportja: a napi Szentlecke szövegéhez írt beszédek

A Szentlecke szövege így szól: „Az Úrtól kaptam ugyanis, amit közöltem veletek: Az Úr Jézus elárulásának éjszakáján fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte és így szól: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem, melyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet és így szól: „Ez a kehely az újszövetség az én véremben. Ezt tegyétek, valahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre.” Valahányszor ugyanis a kenyeret eszitek, s e kehelyből isztok, az Úr hálát hirdetitek, míg el nem jön. Ezért, aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki méltatlanul eszik és iszik, a nélkül hogy megkülönböztetné az Úr testét, tulajdon ítéletét eszi és issza” (1Kor. 11,23-29).

1. beszéd: A szent est jelentősége (Velünk az Úr!)

Bev.: Amikor Úrnapiján felolvastam az ünnepi Szentleckét, akkor lelkem és lelketek elszállt a messze régi időkbe, amelyben az égi Mester tanítványai között járva életének szeretetsodáját tárta az emberek felé... A szent szöveg olvasásakor két kérdés tódul lelkem elé. Az egyik így szól: mekkora szeretet tárul elénk a Mester életéből? – A másik pedig ez: és mit hoz nekünk az isteni ajándék?

1. Az elsőre ez a felelet: vágyva vágyta az utolsó és áldozatos vacsorát.

Ez ugyanis – végrendelkezés volt. Azt is mondhatnók: az utolsó vacsora a búcsúzó Mester lakomája. – Tárgyilag valóságos **végrendelkezés**: „Nem hagyak árván titeket” (Jn 14,18). Mintha ezt mondaná: veletek éltem és élek mindörökké. Távozásról szól... Azaz: **hazatérésről**, amelyben vára-kozója lesz a hazatérő „gyermekének”.

a) És ez az: **előkészítő** rész. A lényeg ez: „Közel volt már húsvét ünnepe. Jézus tudta, hogy eljött az óra, amikor a világból vissza kell térnie az Atyához. Ekkor adta övéinek, akiket szeretett és a világban hagyott, szeretetének legnagyobb jelét” (Jn 13,1). De fontos ez a mozzanat is: „Veletek maradok mindennap, a világ végéig” (Mt 28,20).

b) Majd lélektartalmát fedi fel: „Vágyva vágytam arra, hogy elfogyassam veletek ezt a húsvéti vacsorát, mielőtt szenvedek” (Lk 22,15). Ez a kiteljesülő rész előhangja, – ezután jön a **lényeg**. Ezt olvassuk a szent szövegben: „Aztán kenyeret vett kezébe, hálát adott, megtörte és ezekkel a szavakkal adta neki: „Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt cselekedjétek emlékezetemre”. Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet és így szól: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben, amelyet értetek ontok” (Lk 22,19-20).

c) Ez pedig a **velünk élését** örök valósággá valósítja. Ez a betetőzés. Ennek dalát így futamozza előre: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én feltámasztom az utolsó napon. Az én testem valóban étel s az én vérem valóban ital” (Jn 6,54-55).

2. A végrendelkezés lényege pedig ezért történik – és ez a második felelet –, hogy Testével és Vérel táplálhassa övéit.

Mintha ez csendülne felénk: érted áldozza magát a Bárány, hogy Vele élhessed boldog örök életedet, ember! – A **mód** azonban **emberi értelmünk előtt** kérdéses marad... Kérdezd csak: hogyan megy ez végbe?

a) **Megújítandó áldozat útján**. – Ez a Mester parancsa: „Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt cselekedjétek emlékezetemre... Ez a kehely az újszövetség az én véremben, amelyet értetek ontok” (Lk 22,19-20). Hitünk itt az alap.

b) És állandó erőforrás az **Úr asztala útján**. – Ez a Mester tanítása: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van és én feltámasztom az utolsó napon” (Jn 6,54). Égiek kegyelme az erőnk...

c) És valóban ezt is kapjuk a mi életünkben – a „**kenyértörés**” útján. – Az igazság ez: a „szüzek bora” az Úr Vére, és az élet áhítozóinak eledele a Szent Kenyér.

Bef.: Bár köd és homály övezi az isteni tanítás világát. Mégis örök fénylobbanás a szerető Mester isteni szava és így az Ő örök jelenléte. Látható Kenyér és Bor alakjában velünk él a Láthatatlan, és észlelhetően átnemesedik, istenivé nemesedik a látható földi zarándok.